

[Gunnar Fog-Petersen.]

Revolutioner eller Antydninger deraf eller Tilløb dertil hører til Hverdagens Orden. En saadan Usikkerhed i Samfundsforholdene Verden over svækker Kapitalens Tillid til at gaa ind i Oplygningsforetagender paa længere Sigt eller større Forretningsudvidelser, og derfor bliver ogsaa tilsyneladende en Del Kapital ledig paa Markedet, som ikke tør gaa ind i Produktionen, og Produktionen stagnerer nogle Steder, andre Steder ytrer den sig med voldsom Kraft som Følge af Rationaliseringen, og Fordelingen af Varene paa Verdensmarkedet er uregelmæssig og usikker. Dette skaber ogsaa Arbejdsløshed og Mangel paa Købeevne mange Steder i Verden. I deres Nød med Hensyn til, hvad der bør gøres i en saadan Situation, gaar mange Regeringer til at rejse Indskrænkninger for den frie Handel, idet man mener at kunne bevare Arbejdet indenfor Landets Grænser for Landets egne Børn ved at rejse høje Toldmure, men overser, at man samtidig hindrer Samhandelen Landene imellem, og for hver, man skaber Arbejde til ad den Vej, gør man mange andre ledige. Muligvis forværres hele denne Situation saa ved, at der er en uheldig Fordeling af Verdens Guldbeholdning, som bidrager til en Kreditmangel, saaledes at Kreditmidlerne ikke svarer til den Varemængde, der er fremme. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mente, at Vareproduktionen var for stor. Det er neppe en holdbar Opfattelse i dette Øjeblik. Ingen vil kunne bestride, at Vareproduktionen kan blive for stor; de Teorier, der siger, at Vareproduktion og Menneskemængde altid vil staa i et vist Forhold til hinanden, er jo for længst forladt, men sikkert er det, at i Øjeblikket er Vareproduktionen ikke for stor, hvis de Masser, der har Brug for Varene, var i Stand til at sætte sig i Besiddelse af dem, og derfor er det meget naturligere at se hen til, at det er Kreditmidlerne, der ikke svarer til Vareproduktionen.

Det er disse Forhold, der samlet fremkalder den nuværende Situation, og de kan bringes ud af Verden, hvis der kommer Ro og Samarbejde, hvor der nu er Uro og Mangel paa Samarbejde Verden over. Derfor er der heller ikke Grund til at mene, at denne Situation vil vedvare altid ud i Fremtiden; den vil forholdsvis hurtigt kunne bedres, saa snart disse Aarsager til Krisen fjernes og man kommer ind paa en Vej, der fører til Bedring. Men paa disse Forhold kan ingen Regering i et lille Land og ingen Arbejderorganisationer øve væsentlig Indflydelse, og saa længe disse Forhold er saa alvorlige, som

de er, staar det for mig som en Pligt for Samfundet i Almindelighed at yde Hjælp og Støtte til den Del af Arbejderne, som ikke er i Stand til at klare sig over Krisen gennem den Forsikring, hvortil de selv har bidraget saa meget, og det er det, Lovforslaget tager Sigte paa.

Nu siges der, at Regeringen bør sætte Arbejde i Gang, og der er jo ogsaa truffet ikke saa faa Foranstaltninger, som tager Sigte paa at lægge Forholdene saaledes til Rette, at dette kan ske, snart paa det ene og snart paa det andet Omraade. Ingen tror paa, at en Arbejdsløshed af denne Art kan ophæves ved offentlige Arbejder, men den kan blive mindre, den kan bekæmpes, den kan mildnes ved offentlige Arbejder. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette Spørgsmaal, men vil gerne henlede Regeringens Opmærksomhed paa et enkelt Forhold, som jeg ikke synes, Opmærksomheden har været tilstrækkeligt henvendt paa endnu, og det er Muligheden af at sætte betydelige lønnende Arbejder i Gang ved Inddigning og Afvanding af frugtbare Arealer, som trænger dertil. Nærliggende for mig er det at pege paa Forholdene langs Limfjorden. Der ligger her meget betydelige Værdier, som med en i Forhold til Værdierne overordentlig ringe Bekostning kan haves og bidrage til at øge Samfundets Værdier. For de to Øers Vedkommende Gjøel og Øland er Forholdet oven i Købet det, at der ved store Statsmidler er bygget Diger, som gør disse Øer landfaste med Han Herred, men det, som er den selvfølgeligste Konsekvens af at bygge Diger, nemlig at Vandet bagefter pumpes ud, er endnu ikke sket, og derfor er den Frugt, der skulde fremkomme af, at Digerne er bygget, endnu ikke kommet nogen til gode. Jeg henleder den høje Regerings Opmærksomhed herpaa, ogsaa fordi jeg ved, at den er lydhør overfor alt, hvad der kan gøres for at sætte Arbejder i Gang i en vanskelig Situation.

Det er min Opfattelse, at det store Fler-tal i den danske Befolkning føler sig forpligtet til at komme de haardt ramte arbejdsløse til Hjælp i de Vintermaaneder, der her er Tale om, og naar Villie dertil udtales saa at sige fra alle Sider i Rigsdagen, skulde man da tro, at der ogsaa kunde findes en Vej frem. Det er ogsaa min Opfattelse, at Regeringen vil vise Forhandlingsvillie i saa Henseende, men det kan lige saa lidt her som andetsteds være Oppositionen, der dikterer, hvorledes Forholdene skal ordnes. Forhandlingerne maa her som paa alle andre Omraader naturligvis føres paa det Grundlag, som er givet af den Regering, der har An-